

Лидија Тасић

ХАРИ

Јесам, Хари,
Покушала сам да се угрејем.
Не гледај ме тако.
Нисам изабрала зиму, зима је изабрала нас.
А можда и јесам...као да је важно.
Ионако већ месецима веје, знаш.
Хладно је.
А ја сам се, ево, шћућурила уз овај пламичак.
Жмурим.
Сањам о пролећу.
И бацим тек коју гранчицу да распалим жар.

Хладно је, Хари,
Ветар јако дува кроз празнину.
Бојим се да не угаси и ово мало ватре.
Можда се онда сасвим смрзнемо.
Можда потонемо у мрак.
Доста ми је ове зиме, знаш.
Не волим зиму.
Нисам је изабрала...или бар нисам намерно.
Ја немам више сувог лишћа
да храним овај сићушни пламен.
Погледај ме, дрхтим
пред хладном сенком мрака која се наднела
над нама.

„Ако дрхтиш, биће ти хладније“, рекао си
једном.
И био си у праву, Хари.

Јесам,
Покушала сам да се угрејем.
Али твој загрљај није више тако снажан

да ме штити од хладних ветрова.
А ја не смем да дрхтим. Не вечно.
Биће ми хладније.
Знаш да не волим зиму.
Нисам је тражила, ниси ни ти.
Мада смо је одувек чекали. Зар се не сећаш?
Знали смо да ће доћи.
На крају једино она увек дође.

Време је да запалимо нове ватре, Хари.
Можда ћемо се коначно угрејати поново.
А можда ће нас и прогутати тај нови пламен.
Ко зна, Хари...
Можда ћемо се чак некад и поново тражити,
Али пре тога...пре тога морамо да се изгубимо.